

Arrest

nr. 281 082 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legt op 25 mei 2021 een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner.

1.2. Op 4 januari 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris op 30 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.01.2022 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [F.]

Nationaliteit Ghana

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

sm.de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Belgische wettelijke geregistreerde partner, de genaamde [C.W.] [RR. ...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Document van de Federale Pensioendienst dd. 25.08.2020 waaruit blijkt dat de referent sinds 1.05.2021 recht heeft op een pensioen ten bedrage van 704,57 euro per maand + de volledige berekening hoe de dienst tot dit bedrag gekomen is

Daarnaast legt betrokkene ook bewijzen voor ter staving van haar eigen bestaansmiddelen:

- Arbeidsovereenkomst Dienstencheques tussen Actief NV en betrokkene, waarbij duidelijk wordt dat betrokkene voor onbepaalde duur is aangenomen met een aanvang van 31.01.2022
- Loonbrief van de maand februari 2022
- Rekeninguittreksel Belfius voorde periode van 20.07.2021 – 3.03.2022

Op basis van het voorgelegde stuk ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen we niet besluiten dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en betrokkene in het levensonderhoud te voorzien. De referentiepersoon beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals omschreven in bovenaangehaald artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dat laatste komt ten tijde van de aanvraag gezinshereniging immers op €1738,98.

Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12 1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk.

Voor zover er iets in het administratief dossier iets te vinden is van het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat de totale huurprijs maandelijks €750 bedraagt (€695 huur + €55 vaste gemeenschappelijke kosten). De huurovereenkomst had zijn aanvang vanaf 1.04.2020. Waarschijnlijk zal inmiddels de huurprijs geïndexeerd zijn, zoals opgenomen in de voorgelegde huurovereenkomst. Bij gebrek aan bewijs van de indexering aan de gezondheidsindex kunnen we in de behoefteanalyse aldus enkel de €750 in acht nemen. Maandelijks ontvangt de referentiepersoon 704,57 euro uit zijn pensioen. De referentiepersoon ontvangt zodoende dus een kleiner bedrag uit zijn pensioen, dan dat hij moet betalen voor de huur. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de referentiepersoon alle

andere vaste en variabele kosten op zich kan nemen. Dit blijkt ook uit de rekeninguittreksels van Belfius van betrokkene, waarin duidelijk wordt dat betrokkene de kosten draagt van onder andere Fluvius en De Watergroep.

Bovenstaande behoefteanalyse zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere ontbrekende stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Van alle andere vaste en variabele kosten (zoals vervoer, voeding, kledij, ontspanning, verzekeringen, etc.) werden immers geen bewijsstukken of althans onvolledige bewijsstukken neergelegd daar de rekeninguittreksels van betrokkene slechts partieel een zicht geven op de vaste en variabele kosten.

Wat betreft de bewijsstukken ter staving van de bestaansmiddelen van betrokkene zelf, kunnen deze niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk hof arrest nr 149/2019 van 24.10.2019). Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd 12.12.2017). Zoals gesteld, merkten we op in de rekeninguittreksels van betrokkene dat zij op regelmatige basis een bepaald bedrag overschrijft naar de bankrekening van de referentiepersoon. alsook dat betrokkene onder andere de kosten van Fluvius en De Watergroep draagt. Hieruit blijkt impliciet dat betrokkene de referentiepersoon ten laste heeft - te meer gezien de referentiepersoon met zijn maandelijks pensioen geenszins de volledige huurprijs kan betalen. Om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met de Belgische referentiepersoon te kunnen toestaan, moet eigenlijk het tegenovergestelde mogelijk zijn. De Belgische referentiepersoon moet vrij kunnen beschikken over bestaansmiddelen om, indien nodig, betrokkene ten zijne laste te kunnen nemen en niet omgekeerd. Betrokkene moet niet noodzakelijkerwijze ten laste zijn van de referentiepersoon, het mogelijk zijn wanneer de situatie zich voordoet, zodat de referentiepersoon kan voorkomen dat betrokken en hijzelf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. Deze zienswijze wordt bekrachtigd door voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"[...]

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoekster en haar levenspartner samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag en waarom deze samen niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoekster over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat immers beiden over inkomsten beschikken en deze samen zeker en vast dienen beschouwd te worden als het beschikken over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Verweerder stelt volledig onterecht dat de bestaansmiddelen van verzoeker zelf niet kunnen in aanmerking worden genomen opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter Vw.

Verweerder verwijst dienaangaande naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 dd. 24.10.2019 en naar het arrest van de Raad van State nr. 240.164 dd. 12.12.2017.

Verzoekster is evenwel van oordeel dat de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 Vw. door verweerder te strikt werd geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling.

[...]

De in artikel 40ter, § 2 Vw. vervatte bepaling dat de (statische) Belg, die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen, vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, “want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160).

Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23).

De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

[...]

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen, zoals vervat in artikel 40ter, § 2 Vw. betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, “Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 Vw. in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat “in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld” (B.64.6).

De regeling, ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

[...]

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

[...]

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, “het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd” (punt 72).

In zijn arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arrest dat “uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene” (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat “uit het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn” (punt 41) en dat het “aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland” (punt 42).

[...]

Zoals supra reeds gesteld, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen “wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermindering van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

[...]

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin “de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht” (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

[...]

Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

[...]

Rekening houdend met voorgaande, is verzoekster van oordeel dat, gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste, en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

[...]

Gezien enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, kon verweerder de bestaansmiddelen van verzoekster zelf niet buiten beschouwing laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

[...]

Verzoekster wil verwijzen naar het arrest RvV nr. 249.056 dd. 15.02.2021 waarin de Raad stelde dat verweerder de term “beschikken” in art. 40ter Vw te strikte interpreteert waar het principieel weigert het inkomen van de aanvrager mee in rekening te brengen.”

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de theoretische kritiek van verzoekende partij geenszins kan worden aanvaard.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de Belgische referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt. De behoefteanalyse zou niet op een redelijke wijze zijn doorgevoerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in haar hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Uit voormelde bepaling blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, dit ten einde te vermijden dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent duidelijk overwogen:

[...]

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op ontegensprekelijke wijze heeft vastgesteld dat - en dit wordt overigens niet betwist door verzoekende partij - de referentiepersoon niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Verzoekende partij is van oordeel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie “volledig onterecht [stelt] dat de bestaansmiddelen van verzoeker zelf niet kunnen in aanmerking worden genomen opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de Vreemdelingenwet”. Zij beperkt zich tot een uiterst theoretisch betoog, waaruit zou moeten blijken dat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling dient te worden onderworpen als de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich in aanzienlijke mate lijkt te steunen op een arrest nr. 264 783 dd. 02.12.2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Afgezien van het feit dat de Belgische, continentale, rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent, is het uiterst opmerkelijk dat verzoekende partij nergens in het tweede middel ingaat op haar concrete situatie.

Verweerder herhaalt hier nog dat verzoekende partij nergens kritiek geeft op de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof dd. 24.10.2019, waarin het Hof het volgende heeft geoordeeld:

“Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaans-middelen van de gezinshereniger dienen te zijn.” (GwH nr. 149/2019 dd. 24.10.2019) [...]

Verzoekende partij verwijst verder naar artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 en haalt dienaangaande rechtspraak aan van het Hof van Justitie waaruit volgens haar kan worden afgeleid dat wel degelijk, in beoordeling van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, rekening had moeten worden gehouden met de bestaansmiddelen van verzoeker zelf.

Verweerder laat gelden dat de zienswijze van verzoekende partij compleet in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen uit artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals hoger weergegeven, en waarin duidelijk wordt bepaald dat moet worden bewezen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De verwerende partij kan andermaal verwijzen naar de inhoud van het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 149/2019 d.d. 24.10.2019 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.10.1:

“B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG, dat verzoeker tevens geschonden acht, stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde

betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

De verzoekende partij laat uitschijnen dat de bestaansmiddelenvereiste ex artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet naar analogie zou moeten worden toegepast op huidig geval.

Het loutere feit dat de Belgische wetgever zich voor wat betreft de gezinshereniging met zogenaamde statische Belgen heeft laten inspireren door de bewoordingen van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet, waardoor er inderdaad tekstuele gelijkenissen zijn tussen voormelde bepaling en artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, volstaat allerminst om te besluiten dat de Richtlijn 2003/86/EG van toepassing werd gemaakt op zuiver interne situaties.

Er kan immers geen abstractie gemaakt worden van het feit dat de gezinshereniging met onderdanen van derde landen werd uitgewerkt in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet, terwijl de Belgische wetgever ervoor heeft geopteerd om de gezinshereniging met (statische) Belgen in een volledig afzonderlijk hoofdstuk van de Vreemdelingenwet op te nemen (artikel 40ter e.v. van de Vreemdelingenwet).

De inhoud van beide bepalingen is ook niet op alle punten volstrekt gelijklopend, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op identieke wijze zou moeten worden beoordeeld als deze van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet. Verder merkt de verzoekende partij op dat de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift ten onrechte laat uitschijnen dat de huidige voorwaarde van “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet zijn oorsprong zou vinden in “de wet van 8 juli 2011”.

Immers werd de voorwaarde, volgens dewelke een Belgische gezinshereniging die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend (i.e. een statische Belg) over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” moet beschikken voor de eerste maal ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25.04.2007 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zie in die zin ook:

“B.4.1. De voorwaarde volgens welke de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » om een aanvraag tot gezinshereniging te kunnen indienen, is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », dat een nieuw artikel 40ter in de wet van 15 december 1980 heeft ingevoegd. Die voorwaarde was evenwel destijds beperkt tot de gezinshereniging met alleen de bloedverwanten in de opgaande lijn van de Belgische gezinshereniger.” (Grondwettelijk Hof 149/2019 van 24.10.2019)

Initieel werd de voorwaarde van “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” in het kader van gezinshereniging met statische Belgen enkel opgelegd aan Belgische onderdanen die zijn/haar bloedverwanten in de opgaande lijn naar België wenste te laten komen.

De ratio legis van de gestelde bestaansmiddelenvoorwaarde, was om “te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in precaire omstandigheden terecht komen en ten laste vallen van de openbare overheden.” (Parl. St., Kamer, 2006-2007, DOC 51-2845/001, p. 44).

Vervolgens heeft de Belgische wetgever middels de wet van 08.07.2011 de reeds bestaande bestaansmiddelenvoorwaarde verder uitgebreid naar andere gevallen van gezinshereniging met statische Belgen, dit opnieuw om te vermijden dat de betreffende gezinsleden die zich in België zouden komen vestigen, ten laste zouden vallen van de overheid.

Immers werd door de Belgische wetgever vastgesteld dat “de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet” (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166)

Uit de door de verzoekende partij aangehaalde parlementaire voorbereidingen blijkt dat het inderdaad het standpunt was van een (1) lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers dat de gezinshereniging met (statische) Belgen ook in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet diende te worden opgenomen. Zulks werd door het betreffende lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers inderdaad beargumenteerd, door te stellen dat het essentieel was om Belgen op voet van gelijkheid te plaatsen met vreemdelingen uit derde landen.

Vervolgens werd door de Raad van State echter volgend advies verleend op 13.04.2011 (zie Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC53/443-15, p. 5 e.v.):

45. Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn

kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen” 3 .

Een soortgelijke redenering kan gevolgd worden wat de gezinshereniging betreft. Artikel 20 VWEU, dat aan alle Belgen de status van burger van de Europese Unie verleent, staat haaks op nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat de Belgen het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Europese Unie ontleende rechten.

In het licht van de recente rechtspraak van het Hof van Justitie zoals die hierboven werd aangehaald, is het de afdeling Wetgeving niet duidelijk hoe amendement nr. 147 beschouwd kan worden als zijnde in overeenstemming met deze rechtspraak in zover het, wat de gezinshereniging betreft, ertoe strekt de Belg gelijk te stellen met vreemdelingen die geen onderdaan zijn van de Europese Unie.

Amendement nr. 147 zou immers tot gevolg hebben dat een Belg, burger van de Europese Unie, verplicht zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten om te leven met zijn gezinsleden en aldus zijn fundamentele recht op eerbied voor het privé- en gezinsleven uit te oefenen 4 , onder dezelfde voorwaarden als die waaronder de andere burgers van de Europese Unie die gebruikgemaakt hebben van hun vrijheid van verkeer, hun recht op gezinshereniging kunnen uitoefenen.

Hierdoor zou amendement nr. 147 aan de Belgen niet dezelfde rechten waarborgen als aan de andere burgers van de Unie, meer bepaald het recht op eerbiediging van het gezinsleven dat met name door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt gewaarborgd en door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 5.

Bijgevolg zouden de Belgen als burgers van de Europese Unie in de feitelijke onmogelijkheid zijn om, zoals het Hof van Justitie opmerkt, de belangrijkste aan hun status van burger van de Europese Unie ontleende rechten uit te oefenen.

De voorgestelde artikelen 10, 11 en 12bis zouden niet mogen worden aangenomen zonder dat ze eerst dienovereenkomstig worden herzien.

Verder in dit advies dienen de commentaren betreffende amendement nr. 147 gelezen te worden als slechts op de onderdanen van derde landen betrekking hebbend.” (eigen markering)

In navolging van voormeld advies heeft de Belgische wetgever er uiteindelijk voor geopteerd om de gezinshereniging met (statische) Belgen in een afzonderlijke wettelijke regeling uit te werken, waarbij door de Belgische wetgever bovendien zeer duidelijk heeft overwogen dat “de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen” zoveel mogelijk op elkaar moesten worden afgestemd.

Zie ook:

“Om echter een technisch antwoord te bieden op het advies van de Raad van State werkt dit amendement de bestaande regeling van artikel 40ter verder uit. Eerder dan gezinshereniging met Belgen op te nemen in artikel 10, wordt hierbij geopteerd om de gezinsherenigingvoorwaarden rond bestaansmiddelen, huisvesting, ziektekostenverzekering en de leeftijdsvoorwaarden van 21 jaar voor beide partners op te nemen in het artikel 40ter.

Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-16, p. 33)

Er werd vervolgens een afzonderlijke nationale wetgeving uitgewerkt, specifiek en uitsluitend met betrekking tot de gezinshereniging met statische Belgen, waarbij artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG allerm minst op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk werd verklaard op deze zuiver interne situatie.

Het is dan ook onjuist om te besluiten dat de Belgische wetgever bij de wet van 08.07.2011 op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze de bepalingen van de Richtlijn 2003/86/EG toepasselijk zijn gemaakt hebben op de gezinshereniging met statische Belgen, dit om de enkele reden dat er “tekstuele gelijkenissen” bestaan tussen de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet en artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat bepaalde leden van de Kamer van Volksvertegenwoordigers in de voorbereiding van de wet van 08.07.2011 bijgevolg het standpunt hadden vertolkt dat Belgen gelijk moesten worden gesteld

met onderdanen van derde landen, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de Belgische wetgever uiteindelijk heeft geopteerd voor een duidelijk onderscheiden wettelijke regeling, zulks rekening houdend met het door de afdeling Wetgeving van de Raad van State verleende advies.

De verzoekende partij vereenzelvigd in haar inleidend verzoekschrift bijgevolg volkomen ten onrechte de loutere verklaringen van bepaalde leden van de Kamer van Volksvertegenwoordigers met de definitieve bedoeling van de Belgische wetgever.

Zie volledigheidshalve ook:

“De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in het oude artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door de verklaring van één lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarnaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst.” (RvS nr. 249.844 van 16.02.2021)

De verzoekende partij benadrukt verder nog dat ook het Grondwettelijk Hof in haar rechtspraak reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat de Belgische wetgever middels artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet een zuiver interne situatie heeft willen regelen, met als doel “de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan” (zie Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 26.09.2013, punt B.52.2; zie ook Grondwettelijk Hof nr. 17/2019 van 07.02.2019)

Specifiek met betrekking tot de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40, §2 van de Vreemdelingenwet overwoog het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 dd. 26.09.2013, als volgt:

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, hoewel de Belgische gezinshereniger « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » dient aan te tonen, terwijl de gezinshereniger, die « burger van de Unie » is, « voldoende bestaansmiddelen » moet aantonen, die laatste voorwaarde wordt beoordeeld rekening houdend met « de aard en de regelmaat van diens inkomsten » (artikel 40bis, § 4, tweede lid).”

Uit voormeld arrest blijkt duidelijk op welke gronden de verstrengde bestaansmiddelenvereiste in het kader van gezinshereniging met statische Belgen redelijk verantwoord werd geacht door het Grondwettelijk Hof, met name omdat de Belgische onderdaan geen enkele verblijfsrechtelijke repercussie hoeft te vrezen, indien hij/zij ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voormelde rechtspraak werd door het Grondwettelijk Hof bovendien recent nogmaals bevestigd in het arrest nr. 149/2019 dd. 24.10.2019, als volgt:

“B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.

Aan de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet zijn voldaan opdat aan zijn echtgenoot een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging kan worden toegekend. Krachtens artikel 9 van de wet van 15 december 1980 moet een machtiging voor een verblijfsrecht, behoudens welbepaalde uitzonderingen, worden aangevraagd bij de Belgische of consulaire post in het buitenland die bevoegd is voor de betrokken vreemdeling. Het feit dat de echtgenoot in zijn land van herkomst desgevallend over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarborgt niet dat hij die inkomsten zal behouden bij zijn verblijf in België. Evenmin volgt uit het bestaan van een huwelijksband dat de gezinshereniger over de inkomsten van zijn echtgenoot ook effectief zou kunnen beschikken.

(...)

B.10.4. Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociaalebijstandstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat in tegenstelling tot de burger van de Unie, wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen.

In voormeld arrest heeft het Grondwettelijk Hof zelfs uitdrukkelijk bevestigd dat enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40, §2 van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk verwijst naar voormelde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, stelt verweerder vast dat in het inleidend verzoekschrift volkomen voorbij wordt gegaan aan de essentie van de geciteerde rechtspraak.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt immers dat er een essentieel verschil bestaat tussen een Belg, die zelfs zonder bestaansmiddelen geen enkel risico loopt om zijn verblijfsrecht te verliezen, en enige andere vreemdeling (Unieburger of derdelander), ten aanzien van wél een beslissing tot beëindiging of intrekking van verblijf kan worden genomen.

Verweerder stelt tot slot vast dat de verzoekende partij ook nog verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 03.10.2019 in de zaak C-302/18, X t. België, waarbij de verzoekende partij onterecht overweegt dat dit arrest ook betrekking zou hebben gehad op de uitlegging van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG.

Verweerder benadrukt dat bij de uitlegging van het arrest van 03.10.2019 van het Hof van Justitie in de zaak C-302/18 niet zonder meer abstractie kan worden gemaakt van de specifieke context van de Richtlijn 2003/209/EG, zoals deze ook door het Hof van Justitie duidelijk werd aangehaald in haar arrest:

“29 Ten tweede is het hoofddoel van richtlijn 2003/109 de integratie van onderdanen van derde landen die duurzaam in de lidstaten zijn gevestigd. Zoals ook blijkt uit overweging 2 van deze richtlijn heeft zij tot doel om, door toekenning van de status van langdurig ingezetene aan die onderdanen van derde landen, hun juridische status meer in overeenstemming te brengen met die van de onderdanen van de lidstaten (zie in die zin arrest van 18 oktober 2012, Singh, C-502/10, EU:C:2012:636, punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

(...)

32 Gelet op de ruimere context van deze bepaling moet voorts worden opgemerkt dat een vergelijkbaar vereiste om te beschikken over „bestaansmiddelen” ook voorkomt in artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38. Volgens die bepalingen heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven, met name indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalebijstandstelsel van het gastland.

33 Het Hof heeft beslist dat een uitlegging van de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 in die zin dat de betrokkene zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken, zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, aan die voorwaarde zoals zij in richtlijn 2004/38 is geformuleerd een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen zou toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging zou vormen in de uitoefening van het door artikel 21 VWEU gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf, aangezien deze inmenging niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het door artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten (zie in die zin arrest van 16 juli 2015, Singh e.a., C-218/14, EU:C:2015:476, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

(...)

44 Gelet op een en ander moet op de vragen worden geantwoord dat artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten

kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende.”

Uit de voormelde overwegingen blijkt dat het Hof van Justitie specifiek rekening heeft gehouden met de bedoeling van de Europese regelgever, met name om de status van langdurig ingezetene in belangrijke mate in overeenstemming te brengen met de rechten van Unieburgers, om vervolgens te oordelen dat “het begrip inkomsten in [artikel 5 van de richtlijn 2003/209/EG] niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld”.

In dit kader heeft het Hof van Justitie tevens rekening gehouden met het feit dat haar eerdere uitlegging van artikel 7, lid 1, onder b) van de Richtlijn 2004/38/EG, bepaling die specifiek betrekking heeft op de voorwaarden waaronder een Unieburger gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat mag verblijven.

Concreet had het Hof van Justitie in een arrest van 16 juli 2015 (Singh e.a., C-218/14, EU:C:2015:476, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak) reeds geoordeeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7, lid 1, onder b) van de Richtlijn 2004/38/EG geen rekening kon worden gehouden met de herkomst van de bestaansmiddelen.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie in dezelfde zin:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

Aangezien het Hof van Justitie in de zaak C-302/18, X t. België uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de Europese regelgever het statuut voor langdurig ingezetenen in belangrijke mate in overeenstemming wou brengen met de rechten van Unieburgers, is het niet onlogisch dat ook voor wat betreft het begrip inkomsten uit artikel 5 van de Richtlijn 2003/209/EG werd geoordeeld dat de herkomst van de inkomsten niet determinerend is.

Verweerder benadrukt echter dat uit het arrest van het Hof van Justitie van 03.10.2019 in de zaak C-302/18 geenszins kan worden besloten dat het Hof van Justitie haar eerdere rechtspraak inzake artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG integraal wenste te herzien.

Immers heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak -zoals door de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest overigens ook uitdrukkelijk wordt aangehaald- als volgt geoordeeld (HvJ 06.12.2012, C-365/11 en C-357/11, O., S. en L., punten 71-72):

71 Deze bepaling verlangt wel dat de onder meer in hoofdstuk IV van richtlijn 2003/86 vermelde voorwaarden in acht worden genomen. Artikel 7, lid 1, sub c, van deze richtlijn vormt een van die voorwaarden en bepaalt dat de lidstaten het bewijs kunnen verlangen dat de gezinshereniger over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt die, zonder dat een beroep hoeft te worden gedaan op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat, volstaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Diezelfde bepaling preciseert dat de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordelen en rekening kunnen houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen en het aantal gezinsleden (reeds aangehaald arrest Chakroun, punt 42).

72 Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).

Rekening houdend met de doelstelling van de Richtlijn 2003/86/EG heeft het Hof van Justitie in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk geoordeeld dat de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de referentiepersoon zelf.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij argumenteert, kan uit het arrest van 03.10.2019 van het Hof van Justitie allerminst worden afgeleid dat het Hof van Justitie terloops (buiten de context van de zaak) haar eerdere interpretatie van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG integraal zou hebben herzien.

Hooguit kan uit het arrest van 03.10.2019 van het Hof van Justitie worden afgeleid dat specifiek in het kader van gezinshereniging met een langdurig ingezetene artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG zo moet worden geïnterpreteerd dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet determinerend is.

Ten slotte kan verweerder verwijzen naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit duidelijk blijkt dat bij de beoordeling betreffende artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet enkel de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in aanmerking mogen worden genomen.

Zie in die zin:

“De Raad merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die een geregistreerd partnerschap afsloot met een Belgische onderdaan slechts een recht op verblijf kan laten gelden indien wordt aangetoond dat de te vervoegen of begeleiden Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Aan de vereiste dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten zijn wordt, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geacht te zijn voldaan “indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaans-middelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggings-uitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Het staat niet ter discussie dat verzoekers Belgische partner geen inkomen heeft dat “ten minste gelijk [is] aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”. Het door de wetgever ingestelde vermoeden inzake het bestaan van toereikende bestaansmiddelen speelt in casu dus niet. (R.v.V. nr. 269 903 van 17 maart 2022)

En verder:

“Daarnaast betoogt verzoeker dat weliswaar geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten die hij zelf genereert bij de beoordeling van de vraag of er toereikende bestaansmiddelen zijn in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, doch dat deze eigen inkomsten wel in aanmerking dienen te worden genomen bij het uitvoeren van een behoefteanalyse. Hij kan evenwel niet worden gevolgd in deze zienswijze. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is duidelijk. In dit artikel is voorzien dat moet worden bewezen dat “de Belg” beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De inkomsten van de vreemdeling die de Belgische onderdaan wil vervoegen of begeleiden kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.515).”(R.v.V. nr. 269 903 van 17 maart 2022)

Aldus kan verzoekende partij, door middel van haar louter theoretische uiteenzetting, niet worden gevolgd daar waar zij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook met haar eigen bestaansmiddelen had moeten rekening houden. Er werd terecht besloten dat de referentiepersoon niet over bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Bijgevolg werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een uitgebreide behoefteanalyse uitgevoerd.

Verweerder merkt op dat in het inleidend verzoekschrift nergens kritiek wordt geuit op de behoefte-analyse die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd gedaan, zodat er van uit dient te worden gegaan dat verzoekende partij hiermee akkoord gaat en hier niet verder moet op worden ingegaan.

Verzoekende partij verwijst ten slotte naar arrest nr. 249.056 dd. 15.02.2021 van Uw Raad, waaruit zij afleidt dat de term “beschikken” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet te strikt mag worden geïnterpreteerd.

Naast het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent, laat verweerder gelden dat verzoekende partij een verkeerde conclusie trekt uit bovenstaand arrest. Er werd immers geoordeeld door Uw Raad:

“In de voorliggende zaak geeft verweerder in de bestreden beslissing aan dat hij de bestaansmiddelen van verzoeker zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verweerder, zoals verzoeker correct aanvoert, de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan deze gedane vaststelling.” (R.v.V. nr. 249.056 dd. 15.02.2021)

Verweerder benadrukt dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat het geval was in door verzoekende partij aangehaald arrest, omstandig wordt gemotiveerd waarom met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf geen rekening kan worden gehouden.

In de bestreden beslissing wordt immers als volgt overwogen:

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de bestaansmiddelen van verzoekende partij niet louter heeft terzijde geschoven omdat het niet deze zijn van de referentiepersoon. Het kan immers niet de bedoeling

zijn dat verzoekende partij de referentiepersoon moet onderhouden. Dergelijke zienswijze zou indruisen tegen de Vreemdelingenwet.

Bovendien herhaalt verweerder dat hoger duidelijk werd uiteengezet waarom uit artikel 42ter, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden afgeleid dat geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf.”

2.3. Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in om haar Belgische echtgenoot te vervoegen in België. Het is niet betwist dat deze laatste geen gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie. In deze situatie gelden de bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

2.4. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar Belgische echtgenoot, de referentiepersoon, beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In eerste instantie wordt vastgesteld dat de eigen inkomsten van de referentiepersoon uit pensioen lager zijn dan het bedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast en dat een behoefteanalyse leert dat deze eigen inkomsten niet volstaan om de behoeften van het gezin te dekken. In tweede instantie wordt gesteld dat het inkomen uit tewerkstelling van verzoekster zelf niet in rekening kan worden gebracht bij de beoordeling van deze verblijfsvoorwaarde, omdat enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon kunnen worden aanvaard. Verweerder betwist verder niet dat de door verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag aangebrachte stukken aantonen dat zij op regelmatige basis een bepaald bedrag overschrijft naar de bankrekening van de referentiepersoon alsook dat zij onder andere bepaalde nutskosten voor haar rekening neemt, maar wijst erop dat het de Belgische referentiepersoon is die “vrij [moet] kunnen beschikken over bestaansmiddelen om, indien nodig, betrokkene ten zijne laste te kunnen nemen en niet omgekeerd”.

2.5. Verzoekster is van mening dat verweerder de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt interpreteert, waar hij principieel weigert haar inkomsten uit tewerkstelling in België mee in rekening te brengen.

2.6. Verweerder handhaaft in zijn nota het standpunt uit de bestreden beslissing dat uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in rekening kunnen worden gebracht, met uitsluiting van deze van de aanvrager zelf.

2.7. De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-wettelijk samenwonende partner moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (*Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044*). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, “want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie” (*Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160*). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (*Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23*). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (*RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676*).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie *Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23: “Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”*; zie ook *Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13*).

2.8. De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat “in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezins-hereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld” (B.64.6).

2.9. In tegenstelling tot wat verweerder stelt in de nota, is er niet louter sprake van dat de Belgische wetgever zich “heeft laten inspireren” door de bewoordingen van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet of dat louter sprake is van “tekstuele gelijkenissen”.

Verweerder wijst er in zijn nota correct op dat, nadat de Raad van State in zijn advies van 13 april 2011 een bemerking maakte inzake het Unieburgerschap van Belgen en artikel 20 van het VWEU, er uiteindelijk voor werd geopteerd om de gezinshereniging met Belgen niet onder te brengen in artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, maar de regeling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verder uit te werken. Hiermee blijkt evenwel niet dat werd teruggekomen op de bedoeling om, wat betreft de voorwaarden, waaronder dus ook de voorwaarde op het vlak van de bestaansmiddelen, de gezinshereniging met Belgen aan strengere voorwaarden te onderwerpen dan de gezinshereniging met Unieburgers en deze met name aan dezelfde regeling te onderwerpen als de gezinshereniging met derdelanders en deze situaties op voet van gelijkheid te behandelen, zoals dit ook werd gesteld door de Raad van State in zijn latere arresten van 24 oktober 2017 (nr. 239.533) en 17 januari 2017 (nr. 237.044).

Zo leest de Raad in de door verweerder in zijn nota aangehaalde parlementaire voorbereiding naar aanleiding van de opmerkingen in het betreffende advies van de Raad van State ook:

“Dit amendement komt tegemoet aan deze opmerkingen maar behoudt tevens de krachtlijnen die werden voorgesteld door amendement nr. 147. De indieners van dit amendement streven er naar om voorwaarden op te leggen aan de vreemdelingen die in ons land verblijfsrecht hebben en voor Belgische onderdanen om zich met hun partner en eventueel kinderen te herenigen. De bedoeling van deze maatregel bestaat er in om de omstandigheden waarin de gezinshereniging gebeurt in de best mogelijke omstandigheden te laten verlopen en de nieuwkomers samen met de gezinshereniger in betere toekomst in ons land te geven.

Gezinshereniging met een Belg

De Raad van State maakt een veralgemeende interpretatie van het arrest Zambrano (Europees Hof van Justitie in de zaak C-34/09). Het arrest wordt in haar lezing uitgebreid naar alle Belgen, terwijl het arrest Zambrano betrekking heeft op het zeer specifieke geval van “Belgische kinderen van jonge leeftijd met illegaal verblijvende ouders” en dus geenszins betrekking heeft op alle categorieën Belgen.

Bovendien gaat de Raad voorbij aan overweging 39 van het arrest Zambrano dat uitdrukkelijk aangeeft dat richtlijn 2004/38 van de Europese Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, niet van toepassing is wanneer de betrokkene zich niet naar een andere lidstaat heeft begeven.

Verder moet worden gewezen op het feit dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet in zijn huidige versie reeds jaren voorziet in een strengere behandeling voor bepaalde Belgen die zich laten vervoegen. Voor bloedverwanten in opgaande lijn moet de Belgische onderdaan vandaag immers reeds aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekosten-verzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt. Deze strengere behandeling voor deze categorie familieleden van Belgen werd in het verleden nooit vernietigd en werd ook nooit als een ongeoorloofde discriminatie gekwalificeerd.

Om echter een technisch antwoord te bieden op het advies van de Raad van State werkt dit amendement de bestaande regeling van artikel 40ter verder uit. Eerder dan gezinshereniging met Belgen op te nemen in artikel 10, wordt hierbij geopteerd om de gezinsherenigingvoorwaarden rond bestaansmiddelen, huisvesting, ziektekostenverzekering en de leeftijdsvoorwaarden van 21 jaar voor beide partners op te nemen in het artikel 40ter.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-16, p. 32-33).

Het gegeven dat de Belgische wetgever vervolgens ook een aanpassing doorvoerde aan de regelgeving voor de gezinshereniging met Unieburgers, om deze “zo veel mogelijk”, dit is zo veel als mogelijk is op grond van het Unierecht, in lijn te brengen met de gezinshereniging met Belgen en derdelanders, bevestigt ook eerder wat voorafgaat.

Verweerder kan verder niet overtuigen dat de reeds aangehaalde parlementaire voorbereiding louter de verklaringen bevat van één of enkele leden van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, en deze niet overeenstemt met de uiteindelijke bedoeling van de Belgische wetgever. Uit deze parlementaire voorbereiding blijkt dat hierin het gezamenlijke standpunt werd verwoord waarover meerdere Kamer-leden uit verschillende partijen het eens waren geraakt en waarbij na het advies van de Raad van State voor de gezinshereniging met statische Belgen werd vastgehouden aan de vooropgestelde voorwaarden, waaronder de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen, zoals die ook gelden in het kader van de gezinshereniging met derdelanders, ook wanneer in het kader van de gezinshereniging met Unieburgers minder strikte voorwaarden gelden.

2.10. De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie *Parl.St. Kamer 2010-2011*, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot deze richtlijn.

2.11. Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, *“het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)”* (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelt in zijn meer recente arrest dat *“uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene”* (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat *“[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn”* (punt 41) en dat het *“aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland”* (punt 42).

In tegenstelling tot wat verweerder tracht voor te houden in zijn nota, is de Raad van mening dat het meer recente arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 wel degelijk, zij het incidenteel, artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/83 verder verduidelijkt, ongeacht de bemerkingen van verweerder dat dit arrest in beginsel handelt over de richtlijn 2003/209/EG en dat de Europese regelgever de status van langdurig ingezetenen in belangrijke mate in overeenstemming heeft willen brengen met de rechten van Unieburgers.

2.12. Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen *“wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”*. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke

situaties belang bij heeft dat, ter vermindering van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin *“de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht”* (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

2.13. Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

2.14. Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

2.15. Waar verweerder verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over *“de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »” volgens dewelke “enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging”* (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de bij hem aanhangige zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

2.16. In de voorliggende zaak geeft verweerder in de bestreden beslissing aan dat hij de bestaansmiddelen van verzoekster zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verweerder, zoals verzoekster correct aanvoert, de term *“beschikken”* in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling, met name door uit te sluiten dat de referentiepersoon zich kan beroepen op bestaansmiddelen die hem ter beschikking worden gesteld door zijn wettelijk samenwonende partner. De Raad volgt verweerder niet in zijn standpunt dat dit een uitlegging is die in strijd is met de bewoordingen van voormelde wetbepaling. Hieraan wordt ook geen afbreuk gedaan doordat andere bepalingen van de Vreemdelingenwet wel uitdrukkelijk vermelden dat ook rekening kan worden gehouden met de inkomsten van gezinsleden. Het verweer in de nota met opmerkingen wordt, om de hiervoor uiteengezette redenen, niet bijgetreden. In zoverre verweerder in zijn nota nog verwijst naar de verdere beoordeling in de bestreden beslissing waarbij – met betrekking tot de ter ondersteuning van de aanvraag aangebrachte stukken waaruit blijkt dat verzoekster op regelmatige

basis een bepaald bedrag overschrijft naar de bankrekening van de referentiepersoon en dat zij binnen het gezin onder andere bepaalde nutskosten voor haar rekening neemt – wordt gesteld dat “[d]e Belgische referentiepersoon [...] vrij [moet] kunnen beschikken over bestaansmiddelen om, indien nodig, betrokkene ten zijne laste te kunnen nemen en niet omgekeerd”, handhaaft hij in werkelijkheid zijn principiële standpunt dat enkel de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg in rekening kunnen worden gebracht, met uitsluiting van deze van het gezinslid die hem ter beschikking worden gesteld, gelet op de concrete en niet-betwiste gegevens dat verzoekster haar inkomsten, of minstens bepaalde van haar inkomsten, ter beschikking stelt van de Belg en zelf mee instaat voor de gemeenschappelijke kosten van het gezin.

2.17. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS